

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: T. T.
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2017 č.j. KRPA-470721-21/ČJ-2017-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13 se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za

účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nepřezkoumatelným, příp. nesprávným způsobem rozhodl o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce v jeho případě nebyla naplněna podmínka stanovená tímto ustanovením, aby k porušení povinnosti došlo závažným způsobem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce absentuje být jen náznak základního skutkového popisu porušení uloženého zvláštního opatření, což toto rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Podle žalobce smyslem § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není to, aby byl „trestán“ za to, že v minulosti porušoval uložená zvláštní opatření, nýbrž reagovat na bezprostřední porušení zvláštních opatření, tedy skutečnost, která zpochybňuje dobrou vůli cizince dodržovat zvláštní opatření uložená v případě zahájení správního řízení o vyhoštění nebo v případě bezprostřední reakce na neoprávněný pobyt cizince na území České republiky, pokud takový pobyt nevede k zahájení správního řízení o vyhoštění. Žalobce podotkl, že nedává příliš smysl, pokud byl zajištěn pro údajné porušení uloženého zvláštního opatření, k čemuž mělo dojít již v roce 2011; takové jednání jistě může být zhodnoceno v úvaze o spolehlivosti žalobce a může být důvodem k rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, avšak již nemůže být důvodem pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, jehož smyslem je reagovat na porušení zvláštního opatření bezprostředně (pravidelně ještě v době řízení o správním vyhoštění nebo v době platnosti výjezdního příkazu).
3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že v případě žalobce byly shledány důvody pro jeho zajištění, přičemž řízení o správním vyhoštění s ním bylo zahájeno dne 31. 12. 2017. Podle žalovaného rozhodnou okolností v posuzovaném případě je výroková část rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 3. 2011 č.j. KRPU-31063/ČJ-2011-040022, kterým byla žalobci stanovena povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zdržovat se na adrese, kterou uvedl, každou změnu místa pobytu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každou středu v 9.00 hodin na Policii České republiky, Krajském ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend; účinky výroku stanovující povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nastaly dnem následujícím po oznámení rozhodnutí, tj. 24. 3. 2011; od této doby byl žalobce povinen zdržovat se na hlášené adrese a případné změny hlásit policii a dostavovat se na určené místo v určený čas. Z dikce § 123b odst. 6 zákona o pobytu cizinců podle žalovaného vyplývá, že cizinec nejenže je povinen splnit povinnost uloženou mu v rozhodnutí o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, ale taktéž je jeho povinností vycestovat z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění; pokud cizinec závažným způsobem poruší povinnost uloženou mu v rozhodnutí o uložení zvláštního opatření, naplní tím skutkovou podstatu zakotvenou v § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce do svého vycestování měl plnit povinnosti mu stanovené v rozhodnutí o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně popsal, zda jeho chování lze vnímat jako závažné porušení zvláštního opatření, žalovaný oponoval tak, že v obsahu předmětného rozhodnutí uvedl, že žalobce nesplnil povinnosti dané mu v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2011 č.j. KRPU-31063/ČJ-2011-040022, přičemž tento závěr je podpořen správním spisem, ze kterého vyplývá, že cizinec po

oznámení rozhodnutí o uložení zvláštního opatření se ani v jednom případě nedostavil ve stanovený termín k policii, i když tak měl činit každou středu v 9.00 hodin. Navíc nelze přehlédnout, že cizinec nehlásil změnu svého pobytu na území, kdy se současně zdržuje v Praze v městské části Žižkov (bližší adresu nezná); tímto jednáním rozhodně závažným způsobem porušil povinnosti uložené mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný rovněž odkazoval na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., jakož i na systematiku zákona o pobytu cizinců. Závěrem navrhl zamítnout žalobu.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhl nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 12. 2017 v 16.00 hodin byla Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy provedena pobytová kontrola dle § 167 zákona o pobytu cizinců na adrese P.; zde byla kontrolována skupina pěti cizinců, přičemž tři z nich nepředložili žádný doklad ani potvrzení, které by je opravňovalo k pobytu na území České republiky (mezi nimi i žalobce); proto byli zajištěni. Poté bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 3. 2011 č.j. KRPU-31063-/ČJ-2011-040022-SV (v právní moci ode dne 29. 3. 2011) uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let (v období od 29. 4. 2011 do 29. 4. 2014). Současně byla žalobci tímto rozhodnutím uložena povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit na Krajském ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend každou středu v 9.00 hodin. Podle úředních záznamů Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 6. 4. 2011, 13. 4. 2011, 27. 4. 2011 a 5. 5. 2011 se žalobce dne 6. 4. 2011, dne 13. 4. 2011, dne 27. 4. 2011 a dne 4. 5. 2011 ve stanovenou dobu nedostavil na uvedený odbor, čímž porušil povinnost v rozhodnutí mu stanovenou. Dne 31. 12. 2017 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Při výsledku žalobce připustil, že ví, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 let, přičemž z území České republiky do 28. 4. 2011 nevycestoval, protože zde chce pracovat a nadále tu žít. Žalobce dle svého tvrzení bydlel v P.; v Ú., kde se měl hlásit na policii, byl pouze na brigádě. Jeho cestovní doklad byl ukraden asi v roce 2010, neví přesně, je to dlouhá doba. Od 23. 3. 2011 žalobce celou dobu pracoval v České republice jako pomocný dělník na stavbách a bydlel různě po České republice, hlavně v Praze po ubytovnách; stále pracuje jako zedník v České republice, ví o skutečnosti, že na tuto činnost potřebuje pracovní povolení; místo pobytu nemá v České republice hlášené. Nemá

žádné finanční prostředky na sloužení finanční záruky. Nyní bydlí na P. 3, přesnou adresu nezná, tuto adresu nikdy nehlásil; na adrese nemá označenou schránku ani domovní zvonek. Bydlí v pronájmu s krajany. Přiznal, že nemá pracovní povolení a neměl snahu o legalizaci pobytu v České republice. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2017 č.j. KRPA-470721-18/ČJ-2017-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce čtyř let. Žalobce se vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2017 č.j. KRPA-470721-21/ČJ-2017-000022 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
9. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
10. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. Žalobce nepopřel, že se opakovaně v roce 2011 nedostavil na policii, jak mu bylo uloženo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 3. 2011 č.j. KRPU-31063-/ČJ-2011-040022-SV. Z výpovědi žalobce pak vyplývá, že žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění (na dobu 3 let) a po celou dobu, kdy nesměl pobývat na území Evropské unie, pobýval (a pracoval) na území České republiky.
12. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon

správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

13. V posuzovaném případě bylo žalobci ve stejný den, kdy došlo k jeho zajištění, nejprve zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění a posléze (ve stejný den, tj. 31. 12. 2017) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce čtyř let (rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2017 č.j. KRPA-470721-18/ČJ-2017-000022; žalobce se téhož dne vzdal práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí, toto rozhodnutí je tak ode dne 31. 12. 2017 v právní moci). Žalovaný byl povinen ve smyslu § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců zkoumat, zda uložením zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neohrozí výkon správního vyhoštění. Soud i se zřetelem na shora citované závěry judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že vzhledem k předchozímu chování žalobce (opakované porušení povinnosti uložené mu zvláštním opatřením v roce 2011, jakož i nevycestování z území přes existenci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o

správním vyhoštění z roku 2011), jež s ohledem na svoji intenzitu lze posoudit jako porušení povinnosti uložené žalobci závažným způsobem ve smyslu § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, by v posuzovaném případě uložením zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění, jež mu bylo uloženo ve stejný den jako žalobou napadené rozhodnutí o zajištění (tj. dne 31. 12. 2017). Proto uložení zvláštního opatření s ohledem na § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu.

14. Pokud jde o žalobcovu námitku, že smyslem § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je reagovat na porušení zvláštního opatření bezprostředně (nikoliv až po letech), soud k tomu uvádí, že tato námitka nemůže obstát; z textu, smyslu ani účelu zákona o pobytu cizinců takový výklad nevyplývá; naopak lze přijmout výklad, že pokud cizinec již jednou (byť i dříve v minulosti) porušil povinnosti uložené mu zvláštním opatřením ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak toto dřívější porušení jeho povinnosti má natolik zásadní dopad do pohlížení na cizincovu spolehlivost, že se jedná o samostatný důvod pro vydání rozhodnutí o zajištění. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014 č.j. 9 Azs 192/2014-29, kde je ve vztahu k § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mimo jiné uvedeno: *„Za situace, kdy již v minulosti bylo uloženo zvláštní opatření, a cizinec závažným způsobem porušil povinnosti vztahující se k tomuto opatření, je zřejmé, že napříště nepostačuje jeho uložení, a je nutné využít účinnějšího prostředku. Tento prostředek představuje zajištění.“* Nejvyšší správní soud tak zjevně vztahuje naplnění důvodu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců i na porušení povinností vztahujících se ke zvláštnímu opatření uloženému v minulosti. Zdejší soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od nich v daném případě odchýlit. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení korigoval závěry učiněné devátým senátem v citovaném rozsudku č.j. 9 Azs 192/2014-29, to se však týkalo jiných závěrů devátého senátu (ve vztahu k otázce, zda je zásadně vyloučena možnost uložit zvláštní opatření při důvodu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c/ a d/ zákona o pobytu cizinců).
15. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: *„S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“*
16. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců

nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření. Žalobce v minulosti opakovaně porušoval svoje povinnosti uložené mu zvláštním opatřením ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) a c) (v době vydání rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 3. 2011 č.j. KRPU-31063-/ČJ-2011-040022-SV se jednalo o povinnost dle § 123b odst. 1 písm. a/) zákona o pobytu cizinců, když se osobně nehlásil policii v době policií stanovené, a dokonce ve stanovené lhůtě ani později nevycestoval z území České republiky, přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let; místo toho žalobce po celou dobu, až do svého zajištění, nezákonně setrval a pobýval na území České republiky. Žalobce pak v České republice nemá rodinu či jiné blízké osoby, nenabídl (ani žalobce, ani třetí osoba) peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností žalobcem (zejména povinnost opustit území České republiky s ohledem na dříve uložené správní vyhoštění) bylo zjevně vědomé (jak připustil sám žalobce při výslechu před žalovaným dne 31. 12. 2017). V daném případě tak nebyly naplněny podmínky pro uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

17. Pokud jde o žalobcem namítanou nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ve vztahu k popisu žalobcova porušení uloženého zvláštního opatření, soud podotýká, že toto odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné. V rozhodnutí žalovaného je totiž mimo jiné uvedeno: *„Lze tedy rekapitulovat, že cizinec nedodržel povinnost dodržovat zvláštní opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a to dostavovat se každou středu v 09.00 hod. na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ul. Masarykova 29, což mu stanoví rozhodnutí o správním vyhoštění vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort dne 23. 3. 2011 pod č.j. KRPU-31063-/ČJ-2011-040022-SV, čímž naplnil zákonné ustanovení § 124 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán konstatuje, že cizinec tímto svým jednáním porušil právní předpisy České republiky. Pokud tedy naplní zákonem mu uložené povinnosti, neskytá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem mu i nadále uložené.... V tomto případě nedošlo k plnění (žalovaný měl patrně na mysli neplnění, pozn. Městského soudu v Praze) zvláštního opatření z důvodů na cizinci nezávislých důvodech, neboť cizinec v roce 2011 bydlel v Praze a v Ústí nad Labem, kde byl zajištěn a následně mu bylo vydáno správní vyhoštění, dle jeho slov pracoval, nikoliv bydlel. Tento argument však nelze brát jako opodstatněný. Toto jednání pouze poukazuje na cizincův laxní přístup.“*
18. Z tohoto odůvodnění je jednoznačně seznatelné, jakou konkrétní povinnost žalobce porušil. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017 č.j. 10 Azs 246/2017-30: *„NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Tato vada podle stěžovatele spočívá v nedostatečném popisu skutkových okolností. Žalovaná prý neuvedla, jakým konkrétním způsobem stěžovatel porušil zvláštní opatření, která mu správní orgán uložil v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11. 8. 2015.“*

NSS souhlasí se stěžovatelem, že rozhodnutí o zajištění musí obsahovat dostatečně konkrétní informace o tom, jakým způsobem cizinec porušil dříve uložená zvláštní opatření. Ne každé porušení zvláštních opatření lze totiž automaticky považovat za skutečnost naplňující důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se totiž jako důvod zajištění mohou kvalifikovat pouze případy, ve kterých cizinec povinnost plynoucí ze zvláštního opatření porušil závažným způsobem.

To však nelze v žádném případě chápat tak, že správní orgán musí v každém jednotlivém případě v rozhodnutí o zajištění rozsáhle odůvodňovat, z čeho konkrétně usuzuje na to, že zvláštní opatření byla porušena závažným způsobem. Postačí, pokud správní orgán v rozhodnutí o zajištění vedle úvahy, že cizinec porušil konkrétní zvláštní opatření závažným způsobem, dostatečně shrne skutkové okolnosti případu, ze kterých je tato skutečnost zřejmá. Je nutné si uvědomit, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, neboť zákon o pobytu cizinců stanovuje pro vydání rozhodnutí o zajištění poměrně krátké lhůty. Proto na odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince lze klást nižší požadavky než na samotné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaná výše uvedeným požadavkům dostála. V rozhodnutí o zajištění vysvětluje, že „podmínku uložení rozhodnutí dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., cizinec naplňuje tím, že v době mu stanovené rozhodnutím se nezdržoval na adrese mu určené a osobně se nedostavoval v určenou hodinu a den na policii“. Současně v úvodní části rozhodnutí cituje protokol o vyjádření ze dne 4. 5. 2017, ze kterého vyplývá, jakým způsobem stěžovatel porušil povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření a co ho k tomu vedlo. Stěžovatel v protokolu uvedl, že se přestěhoval na jinou adresu. Policii tuto skutečnost nenahlásil, jelikož si to majitelka nepřála. Dále konstatoval, že na policii přestal docházet, protože dostal zánět do oka a byl hospitalizován v nemocnici. Po propuštění dostal strach, že ho policie zavře, a proto již nepřišel a ani se telefonicky neomluvil.

NSS má za to, že na základě takto vymezených úvah žalované a popisu skutkových okolností je možné věcně hodnotit, zda se stěžovatel dopustil závažného porušení povinností plynoucích ze zvláštních opatření. V rozporu s tvrzením stěžovatele proto NSS uzavírá, že rozhodnutí žalované nebrání přezkumu důvodnosti zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.“

19. V daném případě žalovaný vymezil, jakým konkrétním rozhodnutím byla žalobci uložena která konkrétní povinnost, přičemž následně přednesl žalobcem při výslechu dne 31. 12. 2017 uvedené důvody neplnění této povinnosti (přičemž žalobce neplnění této povinnosti při svém výslechu a ostatně ani v žalobě nerozporoval), což poté žalovaný vyhodnotil v celkovém kontextu jednání žalobce. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí vedle úvahy, že žalobce porušil konkrétní zvláštní opatření závažným způsobem, dostatečně shrnul skutkové okolnosti případu, ze kterých je tato skutečnost zřejmá. Žalovaný tak dle závěru soudu dostal své povinnosti dostatečně jasným způsobem vymezit porušení zvláštních opatření ze strany žalobce. Rozhodnutí žalovaného proto není nepřezkoumatelné.
20. Závěrem zdejší soud odkazuje na další pasáž žalobou napadeného rozhodnutí: „Dále se cizinec před správním orgánem doznal ke skutečnosti, že nevycestoval v době stanovené ve výjezdním příkazu, tzn. do 28. 4. 2011, a v ČR pobývá ode dne 29. 4. 2011 opakovaně bez víza, ač k tomu není oprávněn, a tím opakovaně porušuje právní předpis. V případě cizince již nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť cizinec nemá na

území hlášené bydliště, bydlí někde v Praze, ale přesnou adresu nezná, jak učinil ve svém vyjádření v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 31. 12. 2017. Dále nemá peníze na složení finanční záruky. Cizinec tak svým chováním, nerespektováním povinnosti mu uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené mu povinnosti nehodlá dodržovat. Pokud cizinec včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření jednou již uložené také nedodržoval, již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Rovněž z jeho předešlého jednání je zřejmé, že opatření daná správním orgánem dodržovat nehodlá. Cizinec rovněž nevlastní finanční prostředky ke sloužení kauce, také uvedl, že nemá peníze na vycestování.“ Soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.

21. Protože námitky, které byly obsaženy v žalobě, soud neshledal důvodnými, žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
23. Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznal odměnu ve výši 8.228 Kč sestávající z odměny za 2 úkony [§ 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100 Kč za jeden úkon, celkem 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a z náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Právní zástupce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428 Kč jako DPH ve výši 21 % z částky 6.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně